

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ**Одељење за ратне злочине****Пом Ик2 По2 48/2016****Кв По2 16/2016****Дана 18.05.2016. године****Београд****Ул. Устаничка бр. 29**

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Мирјане Илић, председника већа и судија Зоране Трајковић и Дејана Терзића, чланова већа, уз учешће судијског сарадника Ирине Ковачевић, као записничара, у поступку против окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, због кривичног дела непоштовање међународног суда, по налогу претресног већа Међународног кривичног трибунала (у даљем тексту МКТЈ) од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5, одлучујући по службеној дужности, на основу чл. 30 ст. 1 и 2 Закона о сарадњи Србије и Црне Горе са међународним трибуналом за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године («Службени лист СРЈ» бр. 18/2002 и 16/2003, у даљем тексту Закон о сарадњи), у седници већа одржаној дана 18.05.2016. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, Пом Ик2 По2 48/2016 од 18.05.2016. године, којим је утврђено да нису испуњене претпоставке за предају и хапшење окривљених Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, у предмету ИТ-03-67-Р77.5.

Образложење

Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, Пом Ик2 По2 48/2016 од 18.05.2016. године, утврђује се да нису испуњене претпоставке за предају окривљених Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године у предмету ИТ-03-67-Р77.5.

Списи предмета, достављени су већу тројице судија из чл. 21 ст. 4 ЗКП, у смислу чл. 30 ст. 1 Закона о сарадњи, које је након извршеног увида у списе предмета, одлучујући по службеној дужности, нашло да решење судије за претходни поступак треба потврдити, будући да је приликом одлучивања судија за претходни поступак дао јасне и довољне разлоге за доношење одлуке којом је утврђено да нису

испуњене претпоставке за предају и хапшење окр. Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића, по налогу претресног већа МКТЈ од 19.01.2015. године, а које разлоге ово веће у целости прихвата.

Приликом одлучивања веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је пре свега имало у виду да је сарадња надлежних органа Републике Србије са МКТЈ регулисана Законом о сарадњи, који регулише питање пружања свих видова правне помоћи и сарадње са надлежним органима МКТЈ, и посебно поступак предаје окривљених лица, која су оптужена пред МКТЈ, а која се затекну на територији Републике Србије, без обзира на права и привилегије које проистичу из њихове државне, политичке, јавне или службене дужности (Глава IV - чл. 18 ст. 1 Закон о сарадњи).

Чланом 29 ст. 2 Закона о сарадњи прописано је да су претпоставке за предају лица испуњене ако се утврди да се захтев односи на лице против којег се води поступак, да је против лица чија се предаја тражи потврђена оптужница у складу са чл. 19 Статута МКТЈ, да се ради о делу кажњивом и по домаћем закону и да се ради о делу из надлежности МКТЈ (чл. 2, 3, 4 и 5 Статута).

Ради предњег, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је извршило увид у списе предмета односно налоге за хапшење и предају окр. Петра Јојића, Вјерице Радете и Јове Остојића од 19.01.2015. године, који су овом суду достављени дана 24.03.2016. године, након чега је утврдило следеће чињенично стање:

- неспорно је утврђен идентитет окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића
- против окривљених постоји потврђена оптужница МКТЈ, у складу са чл. 19 Статута МКТЈ (Поверљиви додаток А - Редиговани ревидирани налог уместо оптужнице, донет на основу Одлуке којом се издаје редигована верзија ревидираног налога уместо оптужнице од 19.01.2015. године)
- радња извршења кривичног дела, које је окривљенима стављено на терет, инкриминисана је и одредбама важећег Кривичног законика Републике Србије
- у конкретном случају не ради се о кривичном делу из надлежности МКТЈ, а које је прописано чл. 2, 3,4 и 5 Статута МКТЈ, имајући у виду да је окривљенима стављено на терет извршење кривичног дела *«непоштовање међународног суда»*, које кривично дело је прописано правилом 77 Правилника о поступку и доказима МКТЈ.

Наиме, Статут МКТЈ, који је усвојен резолуцијом УН бр. 827 дана 25.05.1993. године, одредбом чл. 1 установљава надлежност тога суда за гоњење особа одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године. Уједно, Статут изричито наводи која се кривична дела имају сматрати тешким кршењем међународног хуманитарног права, те као таква одређује: чланом 2 – тешке повреде Женевских конвенција из 1949. године, чланом 3 – кршење закона или обичаја ратовања, чланом 4 – геноцид и чланом 5 – злочин против човечности.

Дакле, како је то правилно закључио судија за претходни поступак, у конкретном случају нису испуњене претпоставке за предају окривљених будући да кривично дело, поводом кога се тражи предаја и хапшење окривљених -

непоштовање међународног суда, није инкриминисано чл. 2, 3, 4 и 5 Статута. Као такво, ово кривично дело није једна од кумулативно прописаних претпоставки за предају окривљених, одређена чл. 29 ст. 2 Закона о сарадњи, те као такво искључује могућност предаје држављана Републике Србије, по налогу МКТЈ-а.

Надаље, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП је такође имало у виду да је обавеза судских органа Републике Србије прописана чл. 145 ст. 2 Устава Републике Србије, да се судске одлуке заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона, као и да су судови самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора, а како је то прописано чл. 142 ст. 2 Устава Републике Србије.

Имајући у виду предње цитиране одредбе Устава Републике Србије, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, је ценило чл. 2 ст. 2 Закона о сарадњи, којим је прописано да су одредбе Статута МКТЈ општеприхваћена правила Међународног права.

Следствено напред наведеном, и према налажењу већа, како одредбе Статута МКТЈ представљају општеприхваћена правила Међународног права, то исте обавезују овај суд приликом одлучивања, односно у конкретном случају имају се сматрати извором права.

С тим у вези, имајући у виду целокупну документацију у списима предмета, према налажењу већа, судија за претходни поступак је дао јасне и аргументоване разлоге, због чега сматра да одредбе чл. 29 Статута, у конкретном случају, не могу бити примењене и обавезивати Републику Србију, за поступање по налогу за хапшење и предају окр. Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића.

Наиме, чл. 29 Статута «Сарадња и правосудна помоћ» у ст. 1 прописује да државе морају сарађивати са МКТЈ у истрази и кривичном гоњењу особа оптужених да су починиле тешка кршења међународног хуманитарног права, док ст. 2 прописује да државе без непотребног одгађања морају удовољити сваком захтеву за помоћ или налогу које је издало претресно веће, што између осталог подразумева и хапшење или притварање особа односно предају или довођење оптужених пред Међународни суд. Дакле, Статут МКТЈ, својим изричитим одредбама предвиђа обавезу поступања по налозима за хапшење и предају, такође само за кривична дела тешка кршења међународног хуманитарног права, која су како је то напред наведено, прописана чл. 2, 3, 4 и 5 Статута.

Како је кривично дело које је окривљенима стављено на терет «непоштовање међународног суда», прописано искључиво правилом 77 Правилника о поступку и доказима, то веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, такође налази да нису испуњене претпоставке за предају и хапшење окривљених будући да такву обавезу не прописује Статут МКТЈ.

Посебно треба истаћи да веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП не оспорава надлежност МКТЈ да процесуира и води поступак против лица, због кривичног дела непоштовање међународног суда, које је инкриминисано одредбама правила 77 Правилника о поступку и доказима. Ипак, веће из чл. 21 ст. 4 ЗКП, сматра да у конкретном случају не постоји правни основ надлежних органа Републике Србије за предузимање конкретних тражених радњи – хапшење и предају окривљених, јер

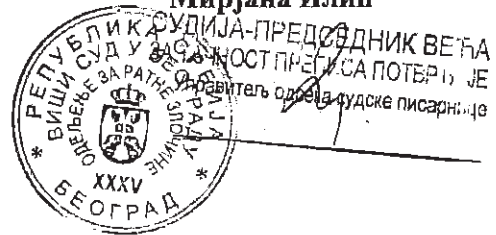
нису испуњене претпоставке за предузимање истих, прописане нити Законом о сарадњи, нити Статутом МКТЈ, у случају када се окривљенима ставља на терет кривично дело прописано Правилником о поступку и доказима. Према налажењу већа, хапшење и предаја окривљених МКТЈ-у од стране надлежних органа Републике Србије, оправдани су само, и једино у случају, када се окривљенима ставља на терет неко од кривичних дела прописаних чл. 2, 3, 4 или 5 Статута МКТЈ.

Приликом одлучивања, веће је ценило и друге наводе решења судије за претходни поступак, које није посебно образлагало, будући да их у целости прихвата, па је утврдило да је судија за претходни поступак дао јасне и аргументоване разлоге зашто сматра да у конкретном случају нису испуњене претпоставке за предају окр Петра Јојића, Вјерице Радета и Јове Остојића, по налогу МКТЈ од 19.01.2015. године.

С обзиром на наведено донета је одлука као и изреци овог решења, сходно овлашћењима већа из чл. 30 ст. 1 и 2 Закона о сарадњи.

Записничар
Ковачевић Ирина

Председник већа – судија
Мирјана Илић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба.